

บทที่ 1

การที่มารดาพาเธอถึงคอนโดมิเนียมในเช้าวันเสาร์อย่างนี้ไม่ใช่เรื่องปกติแน่ บุขบงกชยังนอนอยู่เลยในตอนเช้าที่เสียงกริ่งหน้าห้องดังขึ้น พิมพ์กมลเข้ามานั่งรอที่โซฟาในห้องรับแขกแล้วไล่ให้ลูกสาวไปล้างหน้า ล้างตาก่อนที่จะพูดคุยกัน คุณหมอบริบทปฏิบัติตามคำสั่งแล้วมานั่งลงตรงหน้าแม่ทั้งชุดนอน หน้าเนียนใสไร้เครื่องสำอาง และผมที่ขมวดไว้เป็นจุกตรงกลางศีรษะทำให้เธอยิ่งดูอ่อนเยาว์

"คุณแม่มีอะไรคะ ทำไมมาแต่เช้า แล้วมาคนเดียวหรือ คุณพ่อไม่มาด้วย?"

สีหน้าของพิมพ์กมลไม่สู้ดีนัก คล้ายมีเรื่องไม่สบายใจอยู่ "พ่อมาส่งแล้วไปหาเพื่อนฝูงของเขาต่อ"

บุขบงกชพยักหน้าอย่างเข้าใจ "คุณแม่ยังไม่บอกเลยว่ามาหาบุขบมีเรื่องอะไร"

"ก็ไม่ได้มีอะไร แค่มาดู"

"มาดู? ดูอะไรคะ ดูบุขบ ดูห้อง หรือดูอะไร"

"ก็ทุกอย่างนั่นแหละ นี่ยังไม่รู้ตัวอีกหรือว่าทำให้ทุกคนเป็นห่วงแค่ไหน"

บุษบงกชใช้นิ้วชี้ที่หน้าอกของตัวเอง "บุษหรือคะ"

"ใช่สิ ไหนจะเรื่องที่มีข่าวในโทรทัศน์ เรื่องที่ลู่ๆ ก็ไม่ไปกินข้าวกับครอบครัว กลับวิ่งไปห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาลตำรวจซะก่อน ถ้าลูกมีคำอธิบายดีๆ ให้พ่อกับแม่ วันนี้แม่คงไม่ต้องมานั่งอยู่ที่นี้หรอก"

ความจริงพิมพ์กมลไม่ได้บอกเหตุผลทั้งหมด ท่านไม่ได้พูดเรื่องที่ธีรวิฑูมิพบข้อความของ HY ในโทรศัพท์มือถือของลูกสาว ซึ่งข้อความนั้นส่งไปในทางที่ทำให้คนเป็นแม่คิดว่าเขาและเธอใช้เวลาอยู่ด้วยกันในคืนวันศุกร์ ดังนั้นเช้าวันเสาร์อย่างวันนี้พิมพ์กมลจึงต้องบุกมาให้เห็นกับตาว่าลูกสาวตัวดีไม่ได้ซุกซ่อนใครไว้ในห้องส่วนตัวของเธอ

"อ้อ อย่างนี้เอง" บุษบงกชเห็นบปอยผมที่หล่นลงมาข้างแก้มไว้หลังไปหู คล้ายกับพยายามถ่วงเวลาเพื่อหาคำพูดดีๆ มาอธิบาย "คืออย่างนี้คะ ที่หนูไม่พูดก็เพราะไม่มีอะไรสำคัญมากพอ อีกอย่างมันก็ผ่านไปแล้วด้วย"

เธอพูดด้วยน้ำเสียงลอยๆ ในห้วงคำนึงคิดไปถึงช่วงเวลาที่ยี่สิบหกยังนอนรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล ยามที่เธอไปเยี่ยมเขาก็จะเห็นพยาบาลส่วนตัวคอยดูแลอยู่ นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมเธอจึงไม่อยากจะพูดถึงเรื่องนี้อีก

'ขอโทษค่ะที่หนูเข้าใจผิดมาตั้งแต่แรกว่าคุณหมอบเป็นหมอเจ้าของไข้ของคุณอา'

'ไม่เป็นไรค่ะ'

'แล้วความจริง เอ่อ...คุณหมอบเป็นอะไรกับคุณอาคะ'

'เอ่อ...เป็น...เป็นเพื่อนร่วมงานค่ะ เราเป็นเพื่อนร่วมงานกัน'

'อ้อ' เธอยิ้มหวาน ทำให้ใบหน้าสวยนั้นยิ่งดูสวยขึ้นไปอีก 'ถ้าอย่างนั้นคุณหมอบไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ ก้อยจะดูแลคุณอาเป็นอย่างดี คุณป้าดาวของคุณอาฝากให้ก้อยช่วยดูแลแทนแล้ว ไม่ต้องรบกวนคุณหมอบแล้วค่ะ'

'ค่ะ'

...เธอจำได้ว่าตัวเองยิ้ม...

พิมพ์กมลจ้องใบหน้าของลูกสาวที่เอาแต่หลบสายตา "มีอะไรก็คุยกับแม่ได้นะ"

เธอสายหน้าเร็วๆ "ไม่มีจริงๆ ค่ะ ทุกอย่างเข้าสู่ภาวะปกติ"

อาการชักให้เหล่ ผายมือ แล้วแสรังยิ้มนั้นไม่ใช่ครั้งแรกที่บุษบงกชเคยทำ แต่เธอทำจนติดเป็นนิสัย ซึ่งคนในครอบครัวอ่านภาษากายนี้ออกว่าเธอกำลังทำเป็นเหมือนว่าทุกอย่างมันโอเค

"ตามใจ...ที่แม่มาเพราะเป็นห่วงนะ แต่ถ้าไม่อยากพูดก็ไม่ใช่ไร ครอบครัวนะมีไว้เพื่ออยู่ข้างเราในยามที่รู้สึกชีวิตมันไม่ปกติหรือมันยากลำบากเกินกว่าที่เราจะผ่านมันไปคนเดียวได้ แต่ในเมื่อลูกว่ามันปกติแล้วก็แสดงว่าลูกสามารถจัดการมันด้วยตัวเองได้ เอาเป็นว่าถ้าต้องการแม่เมื่อไหร่ก็บอกแล้วกัน"

คนเป็นแม่ก็มีวิธีหรือคำพูดที่ทำให้เรารู้สึกผิดเสมอ ครั้งนี้ก็เหมือนกัน พิมพ์กมลทำราวกับว่าไปนั่งคั่นอยู่ในใจของลูกสาวคนเล็ก แต่ก็ฉลาดพอที่จะถอยออกมาเพื่อรอดูปฏิกิริยาของบุษบงกชก่อน คุณหมอลอบถอนใจแล้วเปลี่ยนเรื่องพูดทันที

"วันนี้เราไปช้อปปิ้งแล้วก็กินข้าวกลางวันกันตามประสาสาว ๆ ดีไหมคะคุณแม่ ไม่ต้องบอกให้คุณพ่อมารับหรอก เดี่ยวบุษบงกชรีบพาคุณแม่ไปส่งบ้านเอง"

"ก็ได้"

บุษบงกชร้องเย่แล้วขอตัวไปจัดการธุระส่วนตัว พิมพ์กมลมองตามลูกสาวของตนไปแล้วอดคิดไม่ได้ว่าลูกชายกับลูกสาวของเธอที่น่าจะเอานิสัยมาสลับกันถึงจะเหมาะสม ธีรฤดีเป็นคนตรง ชอบบอกความรู้สึกมากกว่าบุษบงกช อาจจะด้วยความเป็นผู้ชายที่ชอบให้เรื่องทุกอย่างคลี่คลายไปมากกว่าค้ำจุนคาราคาซัง แต่บุษบงกชนั้นมักเลือกที่จะเก็บเรื่องราวต่างๆ ไว้ภายในใจ ยิ่งออกมาอยู่ตัวคนเดียวยิ่งนำเป็นห่วง เธอกลัวว่าสักวันมันจะ

ระเบิดออกมาโดยที่ไม่ได้ยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือลูกสาวเลย

ชายเจ้าของห้องไม่ได้ใช้นาฬิกาปลุกมาหลายวันแล้ว นับตั้งแต่ออกจากโรงพยาบาล หัสสุทรพักฟื้นอยู่ในห้องนอนของเขาเป็นส่วนใหญ่ แม้จะสามารถลุก นั่ง ยืน เดินได้ แต่ดูเหมือนละอองดาวจะไม่ต้องการให้เขาออกแรงทำสิ่งใดเลยนอกจากนอนเฉยๆ บนเตียง แสงส่องลอดผ่านม่านหน้าต่างเข้ามาถึงเตียงนอน นายตำรวจร่างใหญ่กึ่งนั่งกึ่งนอนมองชายฝ่าม่านพลั่วไหวพะเยิบพะยาบตามแรงลม แต่เขาไม่ได้คิดถึงฝ่าม่าน เขาคิดถึงบุษบงกช

เขารู้สึกว่าเธอหลบหน้าเขา เพราะหลังจากวันที่ออกไปทำงานด้วยกัน เธอก็หายหน้าไป มีเพียงครั้งเดียวเท่านั้นที่เขาได้ยินเสียงของเธอกำลังคุยกับหมอเจ้าของไข้ในห้องพักฟื้น แต่ตอนนั้นเขายังชมเพราะพิษไข้อยู่จึงไม่สามารถลืมหันหันมามองหรือพูดคุยกับใครได้ แล้วนับตั้งแต่นั้นจนกระทั่งออกจากโรงพยาบาล บุษบงกชก็ไม่ติดต่อมาอีกเลย นับว่าเป็นเรื่องที่แปลกมากสำหรับคนที่ยอมกลางานเพื่อพาเขาไปเข้าร่วมการสอบปากคำคนร้ายที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติ แต่เขาจะเอาสิทธิ์อะไรไปถามถึงพฤติกรรมของเธอ ในเมื่อความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเขาก็ยังไม่ชัดเจน ไม่มีเหตุผลเลยที่เขาจะถามเธอว่า...ทำไมถึงไม่มาเยี่ยมเยียนอาการป่วยของเขาอีก

เสียงเคาะประตูดังขึ้นสามครั้ง หัสสุทรหันหน้าไปมองตรงประตู ยังไม่ทันจะอนุญาตประตูก็ถูกเปิดออกซ้าๆ พร้อมใบหน้าที่ของหญิงสาวคนที่เขาไม่คิดว่าจะได้เจอในเวลานี้ หัสสุทรมัวแต่อึ้ง...

"ขออนุญาตเข้าไปนะคะ"

เขาพยักหน้าโดยอัตโนมัติแม้จะยังมีนั่งอยู่ "มาได้ยังไงเนี่ย"

แขกที่ไม่ได้รับเชิญยิ้มกว้าง ในมือของเธอมีถาดอาหารอยู่ด้วย "ก็มาแท็กซีค่ะ"

"กวนนะเรา"

หัตถุทธขยับลุกขึ้นนั่งตัวตรง กันทพรรีบเดินอ้อมปลายเตียงแล้วนำ
ถาดอาหารไปวางไว้ที่โต๊ะหัวเตียง จากนั้นก็ช่วยจัดหมอนด้านหลังของหัตถุทธ
เพื่อให้เขาพิงได้สบายขึ้น

"เรียบบร้อย" เธอยิ้มกว้างอย่างภาคภูมิใจในการดูแลคนป่วยของตัวเอง

"ว่ายังไง ทำไมถึงมาตั้งแต่เช้า"

"ก็เอาอาหารมาเยี่ยมคนป่วยสิคะ คุณเอาออกจากโรงพยาบาลมา
สองสามวันแล้ว ก็อย่งยังไม่มีเวลามาเยี่ยมเลย พอถึงวันหยุดก็ต้องมา
ทำหน้าที่พยาบาลจำเป็นสักหน่อย"

"ไม่ต้องหรอกน่า อาหายดีแล้ว ลงไปทานอาหารข้างล่างได้แล้วด้วย"

กันทพรเหลือตามองด้วยความไม่เชื่อในคำพูดนั้น "แล้วทำไมคุณป่า
ถึงบอกว่าคุณายังเจ็บอยู่ล่ะคะ นี่ก็อนุญาตให้ก้อยยกข้าวต้มมาให้นะห้อง
ด้วย"

หัตถุทธยิ้มมุมปาก เขารู้ดีว่าการบอกละอองดาวว่าเขาหายดีแล้วนั้น
ไม่ทำให้หญิงชราเชื่อได้เลย นายตำรวจหนุ่มใหญ่จึงตัดบทไปพูดเรื่องอาหาร
แทน

"แล้วนี่ทำเองเลยเหรอ"

"ใช่ค่ะ โทรมามากคุณป่าตั้งแต่เมื่อคืน แล้วก็ลุกมาต้มข้าวต้มตอน
เช้ามีด คุณเอาต้องทานให้หมดนะ ไม่อย่างนั้นก้อยจะเสียใจ"

"โอเค หวังว่าท้องคงไม่เสียนะ"

สาวน้อยค้อนใหญ่ก่อนจะหยิบโต๊ะญี่ปุ่นขนาดเล็กมากางให้บนเตียง
จากนั้นก็วางถาดอาหารลงตรงหน้าหัตถุทธ กุ้งตัวใหญ่ที่อยู่ในชามข้าวต้มดู
น่ารับประทาน

"หน้าตาดี กลิ่นใช้ได้"

"อยู่แล้ว ก้อยเป็นแม่ศรีเรือนนะ"

"อย่าเพิ่งโม้ ต้องลองชิมก่อน"

"ลองเลยคะ"

กัณฑพรหย่อนตัวลงนั่งตรงปลายเท้าของหัสสุทร เธอเฝ้ามองปฏิกิริยาของคนที่ป่วยด้วยเวรดาไสแล้ว ในใจลึ้นให้เขาชื่นชอบรสชาติอาหารที่เธอทำ เมื่อคนป่วยตักอาหารคำแรกเข้าปากหญิงสาวก็ถามทันที

"เป็นยังไงคะ"

หัสสุทรแก้มักทำหน้าที่เหยเก

"แย่นขนาดนั้นเลยหรือคะ ก้อยลองชิมแล้ว...มันก็ไม่แย่มากหรอกนะ"

นายตำรวจหัวเราะเบาๆ "ล้อเล่น...อร่อย ใช้ได้"

"โอ้ คุณอาล่ะก็ ก้อยลั่นแทบแย่ จันทานให้หมดนะคะ"

เขายิ้มแล้วพยักหน้ารับคำ หัสสุทรใช้งานมือขวาได้ดีขึ้น แต่ก็ยังไม่สมบูรณ์ร้อยเปอร์เซ็นต์ หากเริ่มปวดหรือเมื่อยมากๆ เขาก็จะเปลี่ยนมาใช้มือซ้ายแทน กัณฑพรเห็นอาการของเขาแล้วก็อาสาช่วย

"ให้ก้อยป้อนไหมคะ"

"ไม่ต้องหรอก อาจจะได้ฝึกใช้งานได้ทั้งสองมือ"

"ตอนนี้อยู่กันแค่สองคนไม่ต้องทำเป็นเก่งหรอกคะ ไม่มีใครมาเห็นสักหน่อย สารวัตรจะอ่อนแอบ้างก็ไม่ใช่ไรหรอก รับรองว่าก้อยจะไม่เอาเรื่องนี้ไปบอกใคร"

หัสสุทรหัวเราะอีกครั้ง "แอบจริงๆ นะเรา"

"เงินเดี๋ยวก้อยลงไปเอาน้ำมาให้คะ"

หัสสุทรยกมือขึ้นห้าม "ไม่ต้อง ก้อยลงไปรอข้างล่างเถอะ ไม่ต้องขึ้นมาแล้ว ไว้หากินเสร็จอาจจะเอาถาดลงไปเก็บแล้วไปเติมน้ำด้วย"

"ไม่เป็นไรคะ ก้อยไม่ได้ลำบาก เดี่ยวบริการให้จะดีกว่า"

"เอ่อ พอดีถุงยาของอาอยู่ข้างล่างนะ ต้องกินยาหลังอาหาร อีกอย่างอาอยากลงไปหาเจ้าเตอนเสี้ยวด้วย ไม่เห็นหน้ามันมาหลายวันแล้ว"

เส้นบางๆ ถูกขีดขึ้นอีกครั้ง และทุกครั้งกัณฑพรก็รับรู้ได้ทันทีที่เขา

เริ่มจำกัดพื้นที่ของเธอให้อยู่ในขอบเขตที่ชัดเจน หญิงสาวยิ้มเจื่อนก่อนจะพยักหน้ายอมรับคำพูดทั้งหมดนั้น มันมีความมั่นคงในความต้องการของเขาเพื่อบังคับให้เธอยอมรับและปฏิบัติอยู่เสมอ หัสยุทธเป็นทั้งผู้มีพระคุณ เป็นผู้ปกครอง และเป็นคนใกล้ชิดทางจิตใจที่เธอสามารถพูดคุยกับเขาได้ ทุกเรื่อง เธอไม่อยากสูญเสียเขาไป ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม หากไม่มีเขา เธอก็คงมีชีวิตอยู่ต่อไปไม่ได้แน่

กัณฑ์พรเดินเข้าไปที่ประตูห้อง เธอหันมาสบตากับเขาอีกครั้ง หัสยุทธยิ้มแล้วพยักหน้าให้เป็นสัญญาณว่าสิ่งที่เธอกำลังทำนั้นถูกต้องที่สุดแล้ว จากนั้นหญิงสาวก็ปิดประตูห้องนอนแล้วเดินลงบันไดไปเงียบๆ หัสยุทธถอนหายใจอย่างโล่งอกแล้วเริ่มกินข้าวต้มอีกครั้ง

ภายในพื้นที่หนึ่งไร่ย่านชานกรุง ผู้คนมากหน้าหลายตามักกวนเวียนเข้าออกเพราะต่างก็มีธุรกิจเกี่ยวข้องกับผู้เป็นเจ้าของบ้านทั้งสิ้น ตัวบ้านสองชั้นสภาพใหม่จนน่าจะเรียกได้ว่าเป็นคฤหาสน์หลังนี้ถูกปลูกไว้กึ่งกลางที่ดินซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของวิกานดา กับแม่และลูกของเธอ ส่วนเรือนด้านข้างมีไว้สำหรับปลูกจางกับแขกที่มาพักชั่วคราว แล้วยังมีห้องโถงใหญ่ซึ่งปลูกแยกออกมาไว้สำหรับจัดกิจกรรมและเตรียมงานประกวดอีกด้วย อาชีพของวิกานดาเป็นอาชีพเฉพาะที่คนมักไม่ค่อยรู้จัก หรืออาจจะไม่รู้ว่ามีนักสามารถเป็นอาชีพได้ เธอมีหน้าที่หาหญิงสาวเพื่อส่งเข้าประกวดความงามในรายการต่างๆ ทั่วประเทศ และรายได้ของเธอนั้นก็มาจากการทำธุรกิจประเภทนี้ทั้งสิ้น ดังนั้นภายในรั้วบ้านจึงเปรียบเหมือนสถานที่เพาะป่มผู้เข้าประกวดเพื่อให้พร้อมสำหรับการแข่งขัน บางคนใช้ชีวิตอยู่ในนี้คล้ายกับบ้านของตน แถมยังเรียกวิกานดาว่าแม่อีกด้วย

"แล้วน้องนงมันจะไปเที่ยวกี่วัน"

หญิงสูงวัย รูปร่างอ้วน แต่ใบหน้ายังมีเค้าความงามหลงเหลืออยู่บ้าง

เอ่ยปากถามขึ้นในขณะที่กำลังนอนเหยียดยาวดูโทรทัศน์เครื่องใหญ่ เพอร์นิเจอร์ในบ้านบางชิ้นดูไม่เข้ากับสภาพของคฤหาสน์นัก คล้ายกับว่ามันเป็นของเก่าที่ถูกย้ายเข้ามาเพราะเจ้าของทิ้งมันไม่ลง คนเป็นลูกซึ่งกำลังควบคุมให้เด็กรับใช้ชั้ตดูด้วยรางวัลในตู้กระจกอยู่นั้นจำต้องละความสนใจแล้วหันมาตอบ

"สักสองอาทิตย์นะ เห็นว่าอย่างนั้น"

"ปล่อยไปกับใคร ไกลงานใหญ่ต้องระวังตัวหน่อย อย่าให้มันเล่นไ้อะไรนะ โสซงโซเซี่ยลอะไรนั่นนัก เตี่ยवलรูปอะไรไม่ดีคนจะว่าเอาได้ เห็นตัวอย่างมาเยอะต้องรู้จักดูคนอื่นไว้บ้าง" มารศรีต้องการพูดมากกว่าต้องการจะได้อำนาจ

"มันรู้หน้าแม่ ฉันก็เตือนมันแล้วว่าอย่าถ่ายรูปตัวเอง ในโซเซี่ยลมันก็ไม่ได้อะไรจริง ไม่มีใครรู้หรอก"

มงกุฎในตู้กระจกดูเป็นประกายวิบวับยามต้องกับแสงจากหลอดไฟ เด็กรับใช้ต่างตัวที่ดูแล้วอายุน่าจะไม่เกินยี่สิบปีพยายามทำทุกอย่างอย่างเบามือ แต่ก็อดกลัวคนที่ยื่นคুমอยู่ไม่ได้ เพราะหากทำอะไรไม่ถูกใจก็จะถูกฟาดเตี้ยวนั้น

"เบาๆ อีกด้วย! ถ้ามันเสียหยาแจะจะมีปัญญาหามาใช้มัย!"

เท่าทันความคิดเสียงตวาดก็ตั้งลิ้นพร้อมกับโดนตบศีรษะไปผัวะหนึ่ง เด็กสาวยิ่งลนลานมากขึ้นกว่าเดิม มือบางสั่นเทาค่อยๆ บรรจงวางมงกุฎที่มีอายุหลายสิบปีลงบนหมอนใบเล็กที่สั่งทำพิเศษโดยใช้ผ้ากำมะหยี่สีน้ำเงินเข้มเย็บเป็นปลอก มารศรีกวาดสายตามามองแล้วออกคำสั่ง

"มันหมองแล้วนะ ตามช่างมาทำความสะอาดบ้างสิ เผื่อนั่งนกดมันได้เป็นมิลไทยแลนด์แล้วโทรทัศน์ขอมาทำข่าว จะได้เอาไว้อวดคนอื่นเขาได้"

"ถ้า นี่ฉันก็ว่าจะตามช่างทองมาทำความสะอาดเครื่องประดับเหมือนกัน แต่ตัวเองนี่แหละที่ไม่ว่างมาคอยนั่งคุมงาน เอาไว้อีกสักสามสี่วันนะแม่"

"อึ้ม"

วิกานดาหันไปจิกใช้คนงานอีกครั้ง "พอแล้ว ไปนวดให้คุณยายโน่น มีอหนักตื่นหนักอย่างนี้ทำงานละเอียดแล้วฉิบหายหมด ไปเลยไป"

เด็กกล้วยคลานเข้าไปหามารศรีแล้วนั่งคุกเข่าข้างเตียง มือบางและหยาบ กร้านเพราะต้องกรำงานหนักมาตั้งแต่เล็กเริ่มบีบนวดที่ขาอย่างเบาเมื่อ อยู่น้อยมารศรีก็ไม่ตวาดเสียงดังเท่าลูกสาวของนาง เด็กสาวลอบถอนหายใจ การที่เพิ่งเข้ามาทำงานได้ไม่กี่เดือนทำให้ยังไม่รู้ใจเจ้านายภายในบ้านทุกคน นัก ต้องอาศัยความอดทน รู้หลบเป็นปีก รู้หลีกเป็นหาง หากจะลาออกไปทำงานอย่างอื่นนั้นไม่มีทางเป็นไปได้เลย เพราะนายหน้าที่พาตัวเธอมาจาก พมานั้นยึดหนังสือเดินทางไว้หมดแล้ว สิ่งเดียวที่ทำได้คือก้มหน้าก้มตาทำงานชดใช้หนี้สินที่มีอยู่ให้หมด

บ้านทรงไทยประยุกต์ของทหารระดับนายพลใกล้เกษียณท่านหนึ่ง รมรื่นอยู่ท่ามกลางต้นไม้ใหญ่และสนามหญ้าในย่านสุขุมวิท บ้านหลังนี้ อบอุ่นไปด้วยญาติมิตรและเพื่อนสนิทในสังคมเดียวกันที่มาเยี่ยมเยียน ไม่ขาดสาย บารมีของผู้เป็นเจ้าของแผ่กว้างไปถึงลูกน้องและครอบครัวจึง ทำให้ดิชนันท์กับจันทร์ลักษณ์เป็นที่นับหน้าถือตาในวงสังคมข้าราชการ ระดับสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งจันทร์ลักษณ์นั้นเคยเป็นมิสไทยแลนด์มาก่อน เธอจึงมีชื่อเสียงเฉพาะตัว ไม่ใช่เป็นเพียงแคภริยาของท่านนายพล เธอมีความรู้ในด้านความงาม แถมยังเคยเป็นที่ปรึกษาของกองประกวดระดับ ประเทศอีกด้วย

แม้ดิชนันท์จะชื่นชมและยอมรับงานของภรรยา แต่เขาก็ไม่ได้ต้องการ ให้ลูกสาวคนเดียวต้องเดินบนเส้นทางเดียวกับแม่มากนัก เพราะเห็นว่า มีแต่จะเปลืองตัวและอาจจะต้องเสื่อมเสียชื่อเสียงหากเกิดเรื่องไม่ดีไม่งามขึ้น แต่สิ่งนี้ก็ยังเป็นเรื่องที่ต้องถกเถียงกับจันทร์ลักษณ์อยู่ไม่น้อย เพราะคนเป็น

แม่นั้นเลี้ยงลูกมาด้วยตัวเอง นางอยากเห็นภักดีอรเป็นผู้หญิงที่สวยที่สุดในประเทศตามอย่างที่ตนเองเคยเป็น และในยุคนั้นที่เปลี่ยนไปมีสไทยแลนด์นั้นมีบทบาทอย่างมากในวงสังคม ลูกสาวของนางอาจมีโอกาสรสร้างชื่อเสียงระดับโลกเลยด้วยซ้ำไป หากเธอสามารถบ่มเพาะภักดีอรให้มีความสามารถโดดเด่นครบทุกด้าน

"จะเอาจริงหรือเนี่ยคุณ"

ดิษนั้นก็ตามขึ้นไปในขณะที่สายต่ายังคงไล่อ่านตัวหนังสือบนหน้ากระดาษหนังสือพิมพ์ จันทรลักษณ์ซึ่งกำลังแกะเปลือกส้มอยู่นั้นยิ้มน้อยๆ ก่อนจะวางกลีบส้มลงบนจานแก้วด้านหน้าสามี

"จริงสิคะ ปีนี้นี้แหละกำลังดีเลย ลูกเพิร์ลกำลังจะเรียนจบ หากได้ตำแหน่งปีหน้าก็มีเวลาปฏิบัติภารกิจตลอดทั้งปี พอลงจากตำแหน่งก็ไปเรียนปริญญาโทที่เมืองนอกต่อได้ เห็นไหมคะ ทุกอย่างลงตัว"

คนเป็นสามีถอนใจเล็กๆ "น่าเป็นห่วงไหมล่ะ ผมไม่อยากให้ลูกใส่ชุดว่ายน้ำเดินไปเดินมาให้คนทั่วประเทศดูหรอกนะ"

"โถ คุณคะ อะไรจะหวั่นโอรานขนาดนั้น สมัยฉันประกวดก็ใส่กางเกงขาสั้นๆ คุณคะ"

"ก็ฉันใจ ผมถึงชอบ"

คนตอบหัวเราะคิกคัก คุณนายจึงตบไปที่หน้าขาของสามีเบาๆ

"หวงลูกก็ยอมรับมาสิ"

"หวงสิ สวยได้แม้อย่างนั้นใครจะไม่หวง"

"ไม่ต้องหวงหรอกค่ะ เพิร์ลจะได้รับการดูแลจากมืออาชีพด้านความงามทุกแขนงในเมืองไทย รับรองไม่มีเรื่องเสียหายแน่นอน ตอนนี้วงการประกวดเขาไปไกลกว่าสมัยของฉันมากนะค่ะ ทั้งรายได้ ทั้งชื่อเสียง เกียรติยศ ทุกอย่างจะหลั่งไหลเข้ามาหาลูกสาวของเราไม่หยุด เด็กสาวที่มาจากครอบครัวดี การศึกษาดี ประวัติไม่ต่างพว้อยอย่างลูกเรา รับรองว่าเป็นที่สนใจของสื่อมวลชน

ตั้งแต่วันสมัครแน่ คุณเชื่อมือฉันเถอะ วงการนี้เป็นของฉัน ฉันไม่ยอมให้ลูก
แพ้ยี่ไครแน่"

"จ๋าจ๋า อติติมิสไทยแลนด์คนสวย และคุณแม่อังสาว"

คำขมนั้นทำให้จันทร์ลักษณ์เขินจนต้องตบหน้าขาของสามีอีกครั้ง

"ว่าแต่ไปไหนซะล่ะวันนี้ลูกสาวของคุณ"

"ไปเที่ยวกับเพื่อนคะ เดี่ยวก็คงกลับ คุณก็อย่าเพิ่งพูดอะไรกับลูกนะ
เรื่องนี้ เดี่ยวฉันจัดการเอง"

"ผมจะพูดอะไรได้ คนเป็นใหญ่ในบ้านนี่คือคุณนี่นา"

ดิษนั้นที่ก็ยอมจันทร์ลักษณ์ดังเช่นทุกครั้งทุกเรื่องที่ผ่านมา เพราะรู้ว่า
จิตใจไปก็ไม่มีประโยชน์ ยิ่งงั้นจันทร์ลักษณ์ก็ต้องทำตามความฝันของตนให้
สำเร็จจงได้

ในห้องประชุมของโรงแรมซึ่งสามารถบรรจุผู้เข้าร่วมประชุมได้ประมาณ
ยี่สิบคนรอบโต๊ะรูปเกือกม้านี้มีบรรยากาศค่อนข้างเป็นมิตร ผู้มีเกียรติต่าง
แต่งกายด้วยอาภรณ์ชั้นเลิศ รวมถึงเครื่องประดับของพวกเขาด้วย โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งคนที่นั่งเป็นประธานอยู่หัวโต๊ะนั้นดูโดดเด่นสะดุดตาว่าใครทุกคนกับ
ทรงผมทรงฟารา* สีนํ้าตาลแดง พิจารณาจากรูปลักษณ์แล้วเธอน่าจะมีอายุ
ย่างเข้าวัยใกล้เกษียณ แต่กลับยังชอบแต่งหน้าจัดและพยายามแต่งตัวให้ดู
อ่อนกว่าวัยมาก ริมฝีปากสีแดงเลือดนกนั้นยิ่งทำให้เครื่องหน้าและศีรษะแทบ
จะกลายเป็นทะเลเพลิง

ส่วนคนที่นั่งอยู่ที่ประชุมก็มีสีหน้าที่อึมเฉิบไปด้วยการฉีดยาท็อกซ์
และการดึงผิวหน้าให้เต่งตึงไม่แตกต่างกัน บางคนแม้ปากกับแก้มจะแย้มยิ้ม
ได้ลำบาก แต่ดวงตาก็พยายามฉายความสดใสให้ผู้ร่วมโต๊ะได้ทราบว่าเขา

* มาจากชื่อนักแสดงสาวชาวอเมริกัน Farrah Fawcett (ค.ศ. 1947-2009) จุดเด่นของทรงนี้คือการตัดผมให้เป็น
ลอนโค้งทั้งศีรษะ ซึ่งกลายเป็นทรงผมที่ได้รับความนิยมมากในหมู่นางงามทั่วโลก

กำลังมีความสุขกับการประชุมในวันนี้ คุณหญิงสัตตกมลผู้เป็นประธาน เริ่มกล่าวต้อนรับผู้เข้าร่วมประชุมก่อนที่จะมีการโยนไม้ต่อ

"...ส่วนวันเวลาและสถานที่รับสมัครก็จะตรงกับปีที่แล้วนะคะ เพื่อให้จดจำง่ายและกลายเป็นธรรมเนียมปฏิบัติในอนาคต ซึ่งในวันนั้นทางทีมงานของคุณปุมจะดูแลความเรียบร้อยทุกอย่างให้เรา"

คุณหญิงหันไปยิ้มให้สุภาพสตรีข้ามเพศคนหนึ่งซึ่งนั่งอยู่ทางด้านซ้ายมือของตน เขายังรับแล้วก็มีศีรษะให้ทุกคนรอบโต๊ะอย่างอ่อนน้อม รูปร่างที่อวบอ้วนและชุดคลุมที่รุ่มร่ามกรุยกรายนั้นทำให้เขาดูเหมือนนกขนาดใหญ่ที่กำลังสยายปีกอวดผู้คน

"คุณปุมรายงานความคืบหน้าเลยไหมคะ ในฐานะผู้ดำเนินการจัดงานอย่างเป็นทางการ"

น้ำเสียงกระเซ้าเย้าแหย่เป็นไปอย่างเป็นกันเองทำให้บรรยากาศยิ่งเป็นมิตรขึ้นไปอีก คนถูกเชิญให้พูดขยับตัวเพื่อเปิดไมโครโฟนด้านหน้าของตัวเองก่อนกระแอมเบาๆ

"อะแฮ่ม ประธานโทษค่ะ เอ่อ ก่อนอื่นปุมต้องกราบขอพบพระคุณ คุณหญิงสัตตกมลที่กรุณาเลือกให้บริษัทของคุณดูแลการประกวดมิสไทยแลนด์ในครั้งนี้นะคะ"

คุณหญิงโบกมือเป็นพัลวัน "มติที่ประชุมค่า ไม่ใช่พี่คนเดียว"

แล้วเสียงหัวเราะก็ดังขึ้นพร้อมกันอย่างมีจริต ปานเนตรหรือปุมก็โพรยยิ้มอย่างมีเสน่ห์อีกครั้งไปทั่วโต๊ะแล้วจึงพูดต่อ

"นั่นแหละค่ะ ต้องขอพบพระคุณทุกท่านในที่นี้จริงๆ" เขายกมือไหว้กราบไปรอบห้อง "ในส่วนของคุณปุมนะคะ ปีนี้จะต้องเป็นการประกวดมิสไทยแลนด์ที่สวยงามและน่าจดจำอีกปีอย่างแน่นอนค่ะ ปุมได้เซ็นสัญญากับเจ้าของแบรนด์เครื่องสำอางและชุดว่ายน้ำระดับเอเชียที่เหมาะสมกับหุ่นของสาวไทยเราเรียบร้อยแล้วค่ะ ซึ่งผลิตภัณฑ์หลักทั้งสองอย่างนี้จะมีการเปิดตัวกับ

สื่อมวลชนภายในสัปดาห์หน้าก่อนการรับสมัครนะคะ ปุ่มมีวิดีโอตัวอย่างเครื่องสำอางกับชุดว่ายน้ำมาแนะนำเสนอ เชิญทุกท่านดูที่จอภาพด้านหน้าเลยคะ"

ผู้เข้าร่วมประชุมทุกคนต่างขยับเก้าอี้เพื่อหันหน้าเข้าหาจอภาพด้านหน้าห้องประชุม ปานเนตรดีดีนี่เป็นสัญญาณให้ผู้ช่วยของเขาหรือแสงไฟในห้องลงแล้วเริ่มเปิดวิดีโอ ตลอดเวลาที่มีการฉายภาพโฆษณา นั้นเขาก็เฝ้าสังเกตสีหน้าของทุกคนไปด้วย ดูเหมือนยี่ห้อเครื่องสำอางและชุดว่ายน้ำจะเป็นที่ถูกใจคณะกรรมการเป็นอย่างมาก เมื่อวิดีโอจบลงไฟในห้องก็สว่างขึ้นอีกครั้ง

"เป็นยังไงบ้างคะ ถูกใจไหมคะ"

เสียงกล่าวชมดั่งขึ้นพร้อมๆ กันทั่วทั้งห้อง ปานเนตรจึงรุกต่อ "คราวนี้ก็เป็นเรื่องของรองเท้าส้นสูงที่เหล่านางงามจะใส่ขึ้นบนเวที อย่างที่ทุกท่านทราบกันแล้วว่าแบรนด์เดิมที่เราเคยใช้บริการนั้นมีปัญหาค่อนข้างจุกจิก"

คนพูดแอบเห็นประธานในที่ประชุมถอนใจพร้อมกับพยักหน้ารับ

"ปุ่มพยายามติดต่อแบรนด์ในระดับเดียวกันกับแบรนด์เดิมอยู่สองสามบริษัท และคิดว่าที่นี้ น่าจะลงตัวที่สุดคะ"

ปานเนตรก้มหน้าลงข้างเก้าอี้ที่ตนนั่งแล้วหยิบกล่องรองเท้าขึ้นมา "ขออนุญาตวางบนโต๊ะนะคะ จะได้มองเห็นทั่วกัน"

"เชิญคะคุณปุ่ม วางเลย เราไม่ถือสาหรอก"

"คะ" ปานเนตรยิ้มให้คุณหญิงสัตตกมล จากนั้นก็เปิดกล่องรองเท้าออก เขาหยิบรองเท้าส้นสูงสีสนสไตออกมา ซึ่งตัดเย็บโดยใช้หนังสองชั้นสองสีประกบเข้ากันอย่างมีชั้นเชิง เมื่อทุกคนเห็นต่างก็ร้องว้าวเบาๆ "สวยไหมคะ"

รองเท้าคู่นั้นถูกแยกข้างแล้วส่งต่อให้ผู้เข้าร่วมประชุมฝั่งชายและขาได้ชมใกล้ๆ ไปพร้อมกัน ปานเนตรค่อนข้างพอใจในปฏิกริยาความตื่นเต้นเหล่านั้น

"แบรนต์นี่กำลังจะทำการตลาดในห้างสรรพสินค้าระดับกลางถึงสูง ภายในปีนี้ละ พอปุ่มติดต่อเข้าไปเขาจึงสนใจที่จะเข้ามาเป็นสปอนเซอร์ให้การประกวดระดับประเทศของเรา"

"เข้ากับคอนเซ็ปต์ปีนี้ของเราด้วยนะคะที่ต้องการเน้นความสดใส" ศศิวิมล หนึ่งในคณะกรรมการของกองประกวดพูดขึ้น

"ถูกต้องคะ บริษัทได้ส่งแคตตาล็อกมาให้ดูด้วย ดีไซน์เขาค่อนข้างดี มีรสนิยม"

"แล้วใส่สบายไหมคุณปุ่ม ฟันต้องไม่ลื่นด้วยนะ"

"ใส่สบายค่ะ รับรองเลย"

รองเท้าทั้งสองข้างถูกส่งไปจนถึงมือของสัตตกมล คุณหญิงวางมันไว้ตรงหน้าแล้วพิจารณาอย่างถ่วงถี้ ในใจค่อนข้างเป็นกังวลเพราะไม่เคยเห็นหรือได้ยินชื่อเสียงของแบรนต์นี้มาก่อน แต่ด้วยความไว้วางใจออร์แกไนเซอร์มือทองกับเวลาของการทำงานที่กระชั้นเข้ามาจนแทบไม่มีเวลาหายใจ คุณหญิงจึงต้องกลั้นใจบอกกับตัวเองว่าเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ต้องรู้จักปล่อยผ่านไปบ้าง ไม่อย่างนั้นงานใหญ่ก็อาจจะล่มได้

หลังเลิกการประชุมปานเนตรต้องรอส่งคุณหญิงสัตตกมลและคณะกรรมการทุกท่านออกจากห้องประชุมเสียก่อน ตนจึงมีเวลาหายใจได้สะดวกขึ้นหน่อย หญิงข้ามเพศวัยสี่สิบเศษทิ้งน้ำหนักตัวกว่าแปดสิบกิโลกรัมลงบนเก้าอี้พร้อมก้มมือขึ้นลูบใบหน้าที่แดงไว้อย่างประณีตนั้นด้วยความลึ้มตัวจากนั้นไม่นานเด็กหนุ่มหน้าตาดีรูปร่างผอมในวัยใกล้สี่สิบห้าปีคนหนึ่งก็เดินเข้ามาในห้องประชุมที่เกือบร้างผู้คนแล้วร้องทัก

"ยังไม่เสร็จอีกหรือพี่"

"เสร็จแล้ว" ปานเนตรตอบกระซุก "เหนื่อยแทบขาดใจ"

บุรินทร์ยิ้มมุมปากแล้วเดินเข้ามานั่งใกล้ๆ "เป็นไงล่ะ เขาพอใจไหม"

"อืม ก็ดี แต่ยังต้องทำงานอีกเยอะ เธอก็ต้องช่วยพี่ด้วยนะฮัด นี่เป็นงานใหญ่ จะล้มหรือจะยื้อขึ้นได้ก็ขึ้นอยู่กับงานนี้แหละ"

"ช่วยอยู่แล้ว งานดีมีแต่สาว ๆ" เขาหัวเราะอย่างอารมณ์ดีจนคนฟังค่อนข้างใหญ่

"อย่าทำอะไรรุ่มร่ามนะพี่ขอ..."

"ไม่หรอกน่า เห็นผมรักสนุกอย่างนี้ แต่ผมก็รู้หรอกน่าว่าจะไรควรหรือไม่ควร ผมชอบเงินก้อนโตไม่ชอบเก็บเบี้ยใต้ถุนร้าน"

สัปดาห์ต่อมา...

ไฟในโรงภาพยนตร์ส่องสว่างขึ้นที่ละแฉก ผู้คนเริ่มลุกขึ้นยืน รอยยิ้มยังคงเบือนไบหน้าและติดค้างอยู่ที่ริมฝีปากของบุษบงกช พจนีย์ตัดสินใจถูกที่เลือกชมหนังเรื่องนี้ และคุณหมอก็รู้สึกชอบคุณที่เพื่อนร่วมงานชวนเธอมาดูด้วยในวันหยุดสุดสัปดาห์ ดีกว่าจมจ่อมอยู่ในคอนโดมีเนียมคนเดียวพร้อมกับความคิดที่วิ่งวนในหัว บุษบงกชขยับตัวลุกขึ้นยืนพร้อมกับคว้าแก้วน้ำอัดลมขึ้นมาถือไว้ พจนีย์ทำตามแล้วทั้งคู่ก็เริ่มเดินออกจากแถวที่นั่งตามคนอื่นๆ ไป

"คุณหมอยกทำอะไรอีกไหมคะ" พจนีย์ถามขึ้นในตอนที่กำลังคู่เดินพ้นโรงภาพยนตร์แล้ว "เราเพิ่งกินข้าวก่อนเข้าไปดูหนัง กันไปกินขนมหรือไอศกรีมไหมคะ"

บุษบงกชยังไม่ตอบ เธอทำสีหน้าครุ่นคิด แต่ก็ยังแฉงไปด้วยรอยยิ้มเพื่อไม่ให้คนที่อยู่ด้วยเป็นกังวล

"หรืออยากไปร้านหนังสือ" เมื่อยังไม่ได้คำตอบพจนีย์ก็ไม่ลดละ "ไปซื้อบั้ง ซื้อกระเป่า เสื้อผ้า เครื่องสำอาง"

"พอแล้วว วันนี้พจตามใจพี่มาทั้งวันแล้ว เรานะกลับบ้านไปเถอะ ยังต้องดูแลคนอื่นตั้งหลายคนไม่ใช่หรอ"

"แต่..."

"ไปเถอะน่า พี่อยู่คนเดียวได้ ว่าจะเข้าไปซื้อของในซูเปอร์มาร์เก็ตก่อนกลับ"

"ให้พี่ไปช่วยถือของไหมคะ"

"ไม่ต้องหรอก พี่ไปคนเดียวได้"

พจนีย์หยุดเดินแล้วคว้ามือของบุษบงกชข้างหนึ่งมากุมไว้หลวมๆ "พี่ไม่รู้หรอกนะคะว่าหมอมมีปัญหาอะไร แต่ถ้ามีอะไรให้พี่ช่วยบอกได้เลยนะคะ พจนีย์ดี"

"จ้า ความจริงพี่ก็ไม่ได้เป็นอะไรหรอก อาจจะเครียดนิดหน่อย รอให้เวลามันผ่านไปเดี๋ยวพี่ก็หายเอง พี่ไม่ต้องเป็นห่วง วันนี้ได้หัวเราะตั้งเยอะขอบใจนะที่ชวนมาดูหนัง"

"ยินดีค่ะ"

"จ้ะ กลับบ้านเถอะ พี่ซื้อของอีกนิดหน่อยก็จะกลับเหมือนกัน"

"โอเคค่ะ ถ้าถึงบ้านแล้วส่งข้อความบอกพี่ด้วยนะคะ จะได้ไม่ต้องเป็นห่วง"

"จ้ะ"

บุษบงกชโบกมือลาเพื่อนร่วมงานที่แสนน่ารักของเธอ คำพูดของพจนีย์ก่อนจากกันนั้นทำให้เธออดคิดถึงใครบางคนไม่ได้

เมื่อแยกจากพจนีย์แล้ว บุษบงกชก็เดินลงบันไดเลื่อนของห้างสรรพสินค้าเพื่อตรงไปยังชั้นล่างสุด ผังซูเปอร์มาร์เก็ตมีคนใช้บริการมากกว่าส่วนห้างและโรงภาพยนตร์ การได้เห็นผู้คนเดินกันขวักไขว่ทำให้ความเหงาหรืออะไรบางอย่างที่ยังค้างคาอยู่ในใจนั้นถูกลืมไปได้ชั่วคราว คุณหมอเริ่มรู้สึกเพลิดเพลินกับการเข็นรถและเดินดูสินค้าบนชั้นวาง

"หรือจะลองทำอาหารเข้าง่ายๆ ดูนะ"

เธอปั่นพื้หม่ากับตัวเองเมื่อเดินอยู่หน้าชั้นวางปลาทุ่นำกระป๋อง หางตา

เห็นมีคนกำลังเข็นรถเดินใกล้เข้ามา คุณหมอลืมขยับรถเข็นของตนให้ชิด
ชั้นวางมากขึ้นเพื่อหลีกเลี่ยงให้ลูกค้าคนอื่นเดินผ่านทางเดินนั้นไปได้สะดวก
แต่เหตุการณ์กลับไม่เป็นอย่างที่คิดเมื่อหนึ่งในนั้นเป็นฝ่ายทักเธอขึ้นมาก่อน

"คุณหมอ...คุณหมอบุษบงกชรีเปลา่ะคะ"

เสียงที่ยังไม่ค่อยคุ้นชินนักแต่อ่อนโยนน่าฟังทำให้บุษบงกชเบนสายตา
จากอาหารกระป๋องไปทางต้นเสียงนั้น ทันทีที่เห็นคนทั้งคู่ยืนอยู่ใกล้ หัวใจ
ของเธอก็กระตุก เพราะไม่คิดเลยว่าเจอทั้งสองคนที่นี่ คุณหมอรีบยกมือ
ไหว้

"สวัสดิ์ค่ะคุณป้า เรียกบุษเฉยๆ ก็ได้ค่ะ"

ละอองดาวรีบไหว้แล้วยิ้มกว้างให้ จากนั้นก็เป็นโอกาสที่หญิงสาวอีกคน
ซึ่งยืนอยู่ข้างกายเธอได้ทักทายบ้าง

"สวัสดิ์ค่ะคุณหมอ ไม่คิดเลยว่าเจอคุณหมอที่นี่"

บุษบงกชรีบไหว้ทักทายแล้วยิ้มให้ เธอยังดูสวยสดใส มองแล้วสบายตา
เหมือนเช่นเคย ยิ่งใส่ชุดสบายๆ ในวันหยุดยิ่งทำให้เธอดูราวกับเด็กมัธยม
คุณหมอเห็นออกปฏิกิริยาที่เดินคล้องแขนกันมากับละอองดาวแล้วก็ทำให้รู้สึก
ว่าคนทั้งคู่คงสนิทสนมกันไม่น้อย

"เช่นกันค่ะ มาซื้อของเหมือนกันหรือคะ"

"ค่ะ ก้อยพาคุณป้ามาซื้อของใช้เข้าบ้าน คุณอาไม่ค่อยว่างนะคะ แล้ว
บ้านคุณหมอยู่แถวนี้หรือคะ" เธอพูดด้วยน้ำเสียงเรียบพร้อมรอยยิ้มน้อยๆ

"เปลา่ะคะ พอดีมาดูหนังกับเพื่อนแล้วเพิ่งแยกกันเมื่อสักครู่นี่เอง"

"ไม่ได้เจอคุณหมอละตั้งแต่วันนั้นที่เราเจอกันในโรงพยาบาล คุณ
หมอสบายดีนะคะ" ละอองดาวถามแล้วพลอยยิ้มกับคำตอบที่เรียบง่าย
ของบุษบงกช "คนป่วยก็หายดีแล้วค่ะ วันนี้ก็ไปเข้ายิมอะไรของเขาแล้ว
บอกว่าต้องฟิตร่างกายใหม่ เออ...แล้วนี่ตาหส์ได้ขอคุณคุณหมอรียิ่งที่
เข้ามาเป็นธุระดูแลเรื่องโรงพยาบาลกับการรักษาพยาบาลให้ตั้งแต่แรก

ป่าเองก็ยังไม่ได้อบแทนอะไรคุณหมอเลย"

"ไม่ต้องหรอกค่ะ"

"ไม่ได้สิคะ อย่างน้อยก็น่าจะได้อาบน้ำด้วยกันสักมือ เอ้อ วันนี่ว่างใหม่
ล่ะคะ ไปอาบน้ำที่บ้านของป่ากันไหมคะ ทานกันหลายๆ คนสนุกดีนะ"

"มะ...ไม่รบกวนดีกว่าค่ะ พอตีห้าเย็นนี่มันดึกกับที่บ้านเหมือนกันค่ะ"

บุษบงกชโกหกแล้วรีบก้มหน้าทันที เธอไม่ยอมให้ผู้หญิงทั้งสองคน
จับอาการพิรุณของตัวเองได้

"อ้อ อย่างนั้นเหอะคะ น่าเสียดาย ไว้โอกาสหน้าก็แล้วกันนะค่ะ"

คุณหมอไม่ตอบรับ เธอเพียงแค่อมยิ้มจากนั้นก็บอกลากัน ตลอดเวลา
ของการสนทนากับละอองดาว บุษบงกชไม่ได้เหลือบมองใบหน้าของกันตพร
เลย ปกติเธอเป็นคนมั่นใจในตัวเอง แต่ทำไมครั้งนี้เธอกลับรู้สึกว่กำลัง
พ่ายแพ้ให้แก่เด็กสาวคนหนึ่งอย่างหมดหนทางสู้ ความรู้สึกด้อยกว่าทำให้
เธอจมดิ่งอยู่กับความเศร้าซึมเพิ่มขึ้นอีกจนไม่อยากจะเดินดูข่าวของใน
ซูเปอร์มาร์เก็ตอีกต่อไป หลังจากบอกลากันทั้งคู่ บุษบงกชจึงนำรถเข็นไป
เก็บไว้ที่เดิมแล้วเดินออกจากห้างไป

บทที่ 2

อีกประมาณหนึ่งชั่วโมงจะถึงเวลาเปิดกิจกรรมการรับสมัครสาวงามเพื่อเข้าประกวดมิสไทยแลนด์ประจำปีนี้ ปานเนตรวิ่งวุ่นตั้งแต่สี่นาฬิกาเพื่อเข้ามาดูความเรียบร้อยของสถานที่จัดงานและเตรียมการต้อนรับสื่อมวลชนที่จะเข้ามาเก็บภาพบรรยากาศในวันนี้ โรงแรมที่ใช้เป็นสถานที่สำหรับรับสมัครผู้เข้าประกวดนั้นมีการเตรียมการค่อนข้างดี เพราะปีที่ผ่านมาก็ได้รับเป็นเจ้าภาพในกิจกรรมนี้มาก่อนจึงมีประสบการณ์อยู่ และการร่วมมือกับทีมงานของปานเนตรก็ทำให้ทุกอย่างเป็นไปอย่างค่อนข้างราบรื่น

ด้านหน้าห้องโถงมีนักข่าวกลุ่มใหญ่รอที่จะเข้ามาด้านใน ซึ่งได้มีการจัดเวทีขนาดเล็กไว้ ส่วนด้านข้างของห้องเป็นโต๊ะรับสมัครผู้เข้าประกวด ปานเนตรจัดให้หญิงสาวที่จะเข้ามาสมัครในวันนี้ไปรออยู่อีกห้องหนึ่งก่อน เพราะเขาต้องการให้มีพิธีเปิดงานเล็กๆ บนเวที แล้วปล่อยให้ผู้สื่อข่าวได้สัมภาษณ์คุณหญิงสัตตกมลกับคณะกรรมการผู้จัดการประกวดเสียก่อน หากทุกอย่างเป็นไปตามกำหนดการที่ปานเนตรได้จัดการไว้ ภาพที่ออกสื่อไปก็จะสวยงามและเป็นระเบียบเรียบร้อย

"อ้อด อ้อด...มาทางนี้หน่อย"

ปานเนตรเรียกหาบุรินทร์ซึ่งเป็นเหมือนมือขวาของเขา ชายหนุ่มก็
วิ่งวุ่นไม่ต่างกัน เมื่อได้ยินเสียงเรียกเขาก็รีบวิ่งเหยาะๆ ตรงมายังต้นเสียง
"ครับ ว่าไงพี่"

"อีกสิบนาทีก็ไปเชิญเจ้าหน้าที่รับสมัครผู้เข้าประกวดมานั่งประจำที่
ได้เลยนะ อย่าให้หน่วยงานมาก ส่วนพี่จะเป็นคนไปเชิญคุณหญิงและคณะ
กรรมการมานั่งรอด้านหน้าเวทีเอง"

"ครับ ได้ครับ"

"ทุกอย่างตามเวลานะ หากมีปัญหาต้องรีบติดต่อพี่ทันที"

"ครับ พี่ไปดูแลตัวเองก่อนไหม เดี่ยวทางนี้ผมจัดการเอง พิธีกรในงาน
ก็มารออยู่ด้านหลังเวทีแล้ว"

"โอเค ขอไปผัดแป้งหน่อย พยายามสื่อสารกับคนด้านหน้าห้องเป็นระยะ
นะ ให้ในห้องเรียบริ้อยก่อนแล้วค่อยเชิญนักข่าวเข้ามา ตั้งนาฬิกาให้ตรงกัน
หน่อยซี"

ปานเนตรยกนาฬิกาข้อมือเรือนทองของตนให้บุรินทร์ดู ชายหนุ่มเป็น
ฝ่ายปรับของตัวเองให้ตรงกับผู้เป็นเจ้านาย

"เรียบริ้อยครับ ผมไปประสานงานเรื่องเครื่องเสียงด้านหลังเวทีก่อนนะ"
"ไปเถอะ"

เมื่อแยกย้ายกันแล้วปานเนตรก็เดินไปทางด้านหลังโต๊ะรับสมัครผู้เข้า
ประกวด ตรงนั้นมีแผ่นป้ายโฆษณาของกองประกวดตั้งอยู่เพื่อบังประตูเล็ก ๆ
ซึ่งเป็นทางออกไปยังด้านหลังห้องโถง เมื่อเขาผลักประตูออกไปก็จะเป็น
ทางเดินขนาดใหญ่ที่สามารวมุ่งไปยังห้องน้ำและห้องแต่งตัวได้

ปานเนตรกำลังจะเดินผ่านห้องแต่งตัวห้องหนึ่งซึ่งจัดไว้สำหรับ
เป็นห้องพักผ่อนของนักข่าว ตอนแรกเขาไม่คิดว่าจะมีคนอยู่ด้านในเพราะ
ใกล้เวลางานเริ่มเข้าไปทุกที นักข่าวทุกสำนักก็น่าจะไปออกกันที่ด้านหน้า
ห้องโถงเรียบริ้อยแล้ว แต่มันไม่เป็นเช่นนั้นเมื่อเสียงเล็กๆ สองเสียงซึ่งกำลัง

ถกเถียงกันอยู่ตั้งลอดออกมาจากบานประตูที่แง้มไว้ บทสนทนานั้นทำให้ ปานเนตรหันไปให้ความสนใจเมื่อมีชื่อของอดีตมิสไทยแลนด์รวมอยู่ด้วย

"คุณจันทร์ลักษณ์ตัดสินใจส่งลูกสาวลงปีนี้จริง ๆ เหรอ"

"จริง คอนเฟิร์มจากเจ้าของสถาบันเสริมความงามย่านสุขุมวิท นางพาคุณหนูภักดีออกไปเข้าคอร์สเรียบร้อยแล้ว"

"อื้ตะ! แล้วเขารู้รีเปล่าว่่าปีนี่ต้องเจอใคร"

"นั่นนะสิ นี่ถ้ารู้ว่าโจทก์เก่าส่งมวยลงสนามด้วยคงสนุกแน่"

"จะมีตราม่ามัยแก้ว"

เสียงหัวเราะคิกคักยิ่งทำให้ปานเนตรต้องเงี้ยวหงอยอย่างตั้งใจ

"จะเหลืออะไรอะ สมัยแม่เผ็ดชะขนาดนั้น สมัยลูกก็น่าจะเผ็ดในระดับเดียวกัน เผลอๆ อาจจะสนุกกว่า นี่ฉันคงไม่รู้เรื่องหรือหาก บ.ก. ชาวไม่เล่าให้ฟังก่อนมาที่นี้ว่ารุ่นแม่เคยแสบกันแค่ไหน"

"ถ้าเกิดเหตุการณ์แบบเดียวกันในปีนี้อีกนะ รับรองว่าได้ลงข่าวของสำนักข่าวต่างประเทศแน่ อ้อ เพราะแบบนี้ด้วยใช่ไหม ปีนี้คุณจันทร์ลักษณ์ถึงไม่ได้เป็นที่ปรึกษาของกองประกวดเหมือนทุกปี"

"ก็คงทำนองนั้น ถ้าลูกสมัครลงแข่งขันแล้วแม่ยังมีตำแหน่งในกองประกวดอีกคนก็คงครหาทันแย"

เสียงกันแแก้วกาแพฎกวางลงบนจานรองทำให้ปานเนตรรีบขยับตัวห่างจากประตู คนด้านในคงกำลังจะออกจากห้องแล้ว ปานเนตรแก้มองเดินต่อไปช้าๆ เสียงบานประตูถูกเปิดออกกว้างและเสียงฝีเท้าของคนที่กำลังเคลื่อนไหวดังอยู่ทางด้านหลังของเขาจริง ชื่อจันทร์ลักษณ์ทำให้ปานเนตรสนใจ เพราะเขาก็ได้ข่าวแว่วๆ มาเหมือนกันว่าปีนี้จะมื่ออดีตมิสไทยแลนด์ส่งลูกสาวของเธอเข้าประกวด แต่เรื่องโจทก์เก่าอะไรนั้นปานเนตรไม่เคยได้ยินมาก่อน

อีกสิบห้านาทีจะเป็นเวลาสิบนาฬิกา ออร์แกนเซอร์ยกมือขึ้นเป็น

สัญญาณให้ที่มงานของเขาซึ่งยื่นประจำที่อยู่ตรงประตูทางเข้าห้องโถงเปิด ประตูบานใหญ่ออกกว้างพร้อมๆ กัน แล้วในวินาทีถัดมาช่างภาพ สื่อมวลชน จากหนังสือพิมพ์ เว็บไซต์ออนไลน์ และนิตยสารต่างๆ ก็กรุกกันเข้ามาภายใน ห้อง เจ้าหน้าที่พยายามต้อนให้พวกเขาเดินไปยังบริเวณด้านหน้าเวทีก่อน เพราะหลังจากนี้อีกไม่นานพิธีกรจะเริ่มดำเนินรายการ

นักข่าวจับจองพื้นที่เพื่อตั้งกล้องวิดีโอของตน บางคนถ่ายภาพ คุณหญิงสัตตกมล ศศิวิมล และคณะกรรมการท่านอื่นๆ ซึ่งนั่งบนโซฟา ด้านหน้าเวทีไปพลางก่อน แสงไฟดวงใหญ่ที่ห้อยอยู่บนเพดานส่องไป กระบตั่วหนังสือบนแบ็กดรอปซึ่งเป็นพื้นหลังของเวที กล้องเกือบทุกตัว กำลังบันทึกภาพนิ่งกันอยู่ แล้วเมื่อถึงเวลาพิธีกรทั้งชายและหญิงก็เดิน ออกมาจากทางด้านหลังของเวทีพร้อมกับการกล่าวต้อนรับคณะกรรมการ ผู้ทรงเกียรติและผู้สื่อข่าวทุกคน

ปานเนตรถอนหายใจได้จังหวะหนึ่ง ทุกอย่างกำลังดำเนินไปตามแผนงาน ที่ได้วางไว้ ไม่มีอะไรติดขัด และตอนนี้พิธีกรก็เชิญให้คุณหญิงสัตตกมลขึ้นไป กล่าวเปิดงานบนโพเดียม ในระหว่างนั้นปานเนตรก็กระซิปลงไปในเครื่องมี สื่อสารระหว่างเขากับบุรินทร์

"คุณหญิงพูดจบแล้วให้พิธีกรคุมงานให้อยู่นะ อย่าเพิ่งให้มีการถาม ตอบระหว่างคุณหญิงกับนักข่าว"

"ครับพี่"

ไฮไลต์ของงานในวันนั้นนอกจากจะเป็นภาพพิธีเปิดการรับสมัครผู้เข้า ประกวดอย่างเป็นทางการแล้ว บรรยากาศในระหว่างที่สาวงามเดินเข้ามา ในห้องโถงเพื่อกรอกใบสมัครก็เป็นสิ่งที่สำคัญ ปานเนตรอยากให้ทุกอย่าง ดูตระการตา สวยงาม และเป็นระเบียบเรียบร้อยอย่างที่สุด ดังนั้นการกรุกกัน เข้าไปเพื่อยื่นใบสมัครแก่คนนั้นคนนี้ของนักข่าวจึงเป็นเรื่องที่เขารับ ไม่ได้ แต่ปานเนตรก็คิดเผื่อไว้หมดแล้วว่านักข่าวต้องอยากที่จะสัมภาษณ์

คุณหญิงสัตตกมลแน่ เขาจึงเปิดห้องรับรองอีกห้องไว้เพื่อการนี้แล้ว

ทันทีที่การกล่าวเปิดงานของท่านประธานได้สิ้นสุดลง พิธีกรก็เชิญคุณหญิงและคณะกรรมการทุกคนเดินขึ้นไปบนเวทีเพื่อให้ผู้สื่อข่าวได้เก็บภาพไว้พร้อมกัน ในตอนนี้ปานเนตรหันมาให้ความสนใจกับเจ้าหน้าที่บริเวณโต๊ะรับสมัครผู้เข้าประกวด เขาเดินไปตะแคงไหล่ให้กำลังใจเจ้าหน้าที่เหล่านั้นแล้วบอกพวกเขาว่าอีกไม่นานจะปล่อยผู้เข้าสมัครให้เข้ามาในห้องโถง

"พี่ป๋ม"

"ว่าไงอี้ออด"

"เดี๋ยวผมจะบอกให้พิธีกรเชิญคณะกรรมการไปพักก่อนนะ"

"จ๊ะ ให้คนพาผู้ใหญ่ไปที่ห้องรับรองเลย พอทุกคนออกไปหมดแล้วถึงค่อยเริ่มงานช่วงที่สอง"

"ครับ"

เสียงจากเครื่องมือสื่อสารเงียบไปแล้ว ปานเนตรกวาดสายตามองความเรียบร้อยหน้าโต๊ะรับสมัครซึ่งมีเจ้าหน้าที่ประจำอยู่สามคน ผ้าปูโต๊ะสีขาวที่ถูกจับจีบทิ้งน้ำหนักลงบนพื้นพรมอย่างสวยงาม ช่อดอกไม้บนโต๊ะก็ดูหรูหรา อีกไม่กี่นาทีแสงไฟก็จะถูกสาดส่องมาที่นี่แล้ว

"พี่ป๋ม!"

เสียงเรียกที่ตั้งขึ้นแบบไม่มีมีขลุ่ย แถมน้ำเสียงยังร้อนรนนิดๆ นั่นทำให้ปานเนตรสะดุ้ง

"อะไร มีปัญหาอะไร"

"มีนักข่าวส่วนหนึ่งอยากจะออกไปสัมภาษณ์คุณหญิงตอนนี้เลยได้ไหมอะ"

"เยอะมัย ถ้าเยอะมากจะไม่ดีนะ เดี่ยวเหลือคนทำข่าวในห้องน้อยเสียบรรยากาศหมด"

"ไม่รู้สิ"

"เอาอย่างนี้ บอกให้พิธีกรประกาศไปเลยว่าขอเวลาพักให้คุณหญิงกับคณะกรรมการสักครู่ก่อน แล้วบอกว่าอีกไม่นานได้ต้อนรับสมัครผู้เข้าประกวดจะเปิดแล้ว พยายามให้ดึงความสนใจของนักข่าวมาตรงนี้ก่อน แต่ถ้ามีนักข่าวคนไหนสนใจจะสัมภาษณ์คุณหญิงจริงก็ขอให้รอก่อน แล้วที่จะเป็นคนพาไปห้องรับรองเอง จัดการได้มั๊ย"

"ได้ครับ เอาเป็นว่ายังไม่ให้นักข่าวออกจากห้องโถงก่อนนะ"

"ใช่ๆ"

บุรินทร์ทำหน้าที่ของเขาได้ดี เมื่อคณะของคุณหญิงออกจากห้องโถงไปแล้ว พิธีกรก็ดำเนินรายการต่อ นักข่าวเมื่อได้ทราบว่ามีผู้สมัครเข้าประกวดกำลังจะเดินเข้ามาในห้องโถงเป็นลำดับถัดมา พวกเขาจึงขยับตัวออกจากด้านหน้าเวทีเพื่อไปจับจองพื้นที่ใหม่ที่จะสามารถจับภาพของผู้สมัครเหล่านั้นได้ถนัด

เกิดความวุ่นวายเพียงเล็กน้อยในตอนนี้นักข่าวกำลังเตรียมตัว แต่ปานเนตรก็ไม่เคร่งเครียดนัก เพราะทุกอย่างยังอยู่ภายใต้การควบคุม บุรินทร์เดินออกจากด้านหลังเวทีแล้วมากระซิบบเขาใกล้ๆ

"มีนักข่าวประมาณสามหรือสี่คนจะขอสัมภาษณ์คุณหญิงครับพี่ มาจากนิตยสารผู้หญิงกับหนังสือพิมพ์"

"อืม ไม่เยอะเท่าไร เอาอย่างนี้ ถ้าเขามาถามอีกครั้งออดก็แยกนักข่าวกลุ่มนั้นออกมาเลย แล้วประสานงานกับคนที่ประกบคุณหญิงอยู่ ถ้าผู้ใหญ่พร้อมให้สัมภาษณ์เมื่อไหร่ที่จะเป็นคนพานักข่าวเข้าไปในห้องรับรองเอง"

"ได้ครับ" เขาทำท่าตะเบะแล้ววิ่งเหยาะๆ ออกไป

แล้วในจังหวะนั้นก็มีเสียงของเจ้าหน้าที่หน้าห้องโถงติดต่อปานเนตรเข้ามาเพื่อแจ้งว่าทุกอย่างพร้อมจะดำเนินการต่อแล้ว

"โอเค ปล่อยให้ผู้เข้าชมกรเข้ามาเลย ช่างในพร้อมแล้ว"

แสงไฟในห้องโถงเปลี่ยนจากการโฟกัสที่หน้าเวทีมายังโถงรับสมัคร ผู้เข้าประกวดตัวยาว เจ้าหน้าที่ซึ่งอยู่ในชุดสุทิสสุภาพต่างก็มีใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส แสงแฟลชจากผู้สื่อข่าวกะพริบถี่จนแทบตาไปหมด แล้วในนาทีต่อมา ประตูห้องโถงก็ถูกเปิดขึ้นอีกครั้ง กล้องวิดีโอและกล้องถ่ายรูปหันไปทางเดียวกันเพื่อจับภาพผู้สมัครเข้าประกวดกลุ่มแรกที่กำลังจะเดินเข้ามา

ปานเนตรชอบปฏิกิริยาของสื่อมวลชนที่กำลังยิงแฟลชใส่สาวงามที่เพิ่งเดินพบบานประตูเข้ามาด้านใน หญิงสาวสูงโปร่งในชุดสุทิสเรียบร้อย นกศึกษาสาว และสาวสวยมาดเท่ที่สวมกางเกงผ้าซาบานเดินเข้ามาเป็นชุดแรก ใบหน้าของพวกเธอถูกแต่งแต้มอย่างประณีต ในมือของทุกคนมีเอกสารประกอบการสมัครติดมาด้วย แม้จะดูประหม่าเล็กน้อยแต่พวกเธอก็สามารถเดินฝ่าช่างภาพเข้ามาถึงโถงรับสมัครได้อย่างงามสง่า ทำให้ออร์แกนเซอร์มือทองถึงกับยิ้มกว้าง ไม่มีอะไรที่เกินการคาดเดาเกือบทุกอย่างถูกเตรียมการมาแล้วล่วงหน้า ทุกคนรู้หน้าที่ของตัวเองดีและกำลังทำการแสดงอย่างสุดความสามารถ ภาพที่สื่อได้ไปในวันนี้ต้องออกมาดีที่สุดในที่สุด

ทีมงานของปานเนตรอีกกลุ่มมีหน้าที่บันทึกภาพการรับสมัครผู้เข้าประกวดมิสไทยแลนด์เก็บไว้ให้หัวหน้าของพวกเขาได้ดู ทั้งนี้เพื่อหาจุดบกพร่องและเก็บไว้เป็นเครดิตในการทำงานของตนเองอีกด้วย เมื่อทุกอย่างลงตัวแล้วปานเนตรก็เพียงรอให้บุรินทร์ส่งสัญญาณว่านักข่าวพร้อมจะเข้าพบคุณหญิงสัตตกมลเมื่อไร จังหวะที่กำลังจะเรียกหาคนของตนอยู่นั้นตรงประตูทางเข้าก็มีเสียงฮือฮาดังขึ้นมา ปานเนตรจึงต้องหยุดยืนแล้วหลบอยู่ด้านหลังของเวทีก่อน เขาเห็นทีมถ่ายวิดีโอของตนก็ขยับเข้าไปบันทึกภาพด้วย

สตรีวัยกลางคนท่านหนึ่งอยู่ในชุดผ้าไหมสีปักแมลงทับ ไบหน้าถูกแต่งไว้อย่างดี ผมสีดำลึบรวบไว้เป็นมวยดูสุภาพเรียบร้อย โดยมีเครื่องประดับเป็นมุกทั้งสร้อยคอ ต่างหู ข้อมือ และหัวแหวน เธอเป็นบุคคลที่ทุกคนกำลังให้ความสนใจอยู่ ไม่ใช่เธอคนเดียวที่ดูโดดเด่นเท่านั้น แต่หญิงสาวที่เดินตามมาทางด้านหลังก็สามารถดึงดูดสายตาของช่างภาพและนักข่าวได้มากมายเช่นกัน

"ใครนะ" ปานเนตรพึมพำ

"อะฮ้า มาแล้ว เจ้าแม่วงการนางงาม"

บุรินทร์มาตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ เขามาทันตอบคำถามที่ค้างคาใจของปานเนตรพอดี

"เธอรู้จักเธอ"

"คุยกับเด็กของโรงแรมมานะ เขาว่าทุกปีจะมีเจ้าแม่แห่งวงการที่จะทำหน้าที่ส่งเด็กของตัวเองเข้าประกวด"

"อ้อ เคยได้ยินเหมือนกัน เป็นแบบแม่เล่าล่ะนะ? แต่ยังไม่เคยเห็นหน้าชัดๆ"

"โหย แรง..." บุรินทร์หัวเราะหึๆ "แต่เด็กที่เดินตามหลังมาก็แจ่มจริงๆ"

บุรินทร์กับปานเนตรกำลังมองไปที่จุดเดียวกัน หญิงสาวขาว ปลิ่น่องสวยเรียงตึงราวลำเทียนกำลังยกก้าวอย่างมั่นใจบนรองเท้าส้นเข็ม ชุดสูทกระโปรงสีกลีบบัวเข้ารูปเพิ่มความอ่อนหวานของไบหน้าให้สวยหวานขึ้นไปอีก แถมยังขับผิวพรรณให้ผ่องนวลอีกด้วย ปานเนตรยังไม่ได้ว่าจมูกของเธอได้รูปสวยจากการศัลยกรรมหรือไม่ เพราะจากระยะห่างแล้วมันดูสวยและพอเหมาะพอเจาะกับรูปหน้ามาก ซึ่งเป็นไปได้ยากว่าจะเห็นใครมีเครื่องหน้าได้รูปสมบูรณ์เช่นนี้ หากมันเกิดจากการศัลยกรรมก็ต้องยอมรับว่าศัลยแพทย์ท่านนั้นมีมือเทวดาแท้ๆ

"พี่พานักข่าวไปพบคุณหญิงได้แล้ว ผมให้พวกเขา รออยู่ที่ประตู

ด้านหลังเวที"

บุรินทร์พูดสิ่งที่เขาต้องการจะบอกในขณะที่สายตายังคงจับจ้องอยู่กับหญิงสาวคนเดิม

"เซ็ดน้ำลายด้วย"

ปานเนตรหวัดสายตาให้ผู้ช่วยแล้วหมุนตัวไปยังจุดที่บุรินทร์บอก เขาไม่ได้ตื่นเต้นกับของสวยๆ งามๆ เหมือนชายแท้ทั่วไป สิ่งที่เขาสนใจก็คือ ทำอย่างไรงานนี้จะทำเงินให้เขาได้มากที่สุดเท่าที่ตนเอง

มีนักข่าวสี่คนเดินตามปานเนตรเข้าไปในห้องรับรองซึ่งคุณหญิงสัตตกมล กับคณะกรรมการอีกสองท่านนั่งรออยู่แล้ว ห้องรับรองนั้นเป็นห้องๆ ห้องแต่งหน้า แต่งตัวของแขกผู้มีเกียรติด้วย ในตอนที่ทุกคนไปถึงคุณหญิงสัตตกมลก็เพิ่ง โบกมือไล่ช่างแต่งหน้าของตนให้ถอยออกไป ปานเนตรแจ้งกับผู้ใหญ่สั้นๆ ว่า นักข่าวเหล่านี้มาจากสำนักใดบ้างและต้องการซักถามเรื่องอะไร จากนั้นก็ถอย ออกมายืนคุมเชิงอยู่ห่างๆ ปล่อยให้ผู้สื่อข่าวได้ทำงานกันสะดวก แต่ในระหว่าง นั้นเขาก็แอบฟังบทสนทนาไปด้วย

"ปีนี้มีมีการเปลี่ยนแปลงอะไรบ้างคะ" นักข่าวสาวคนหนึ่งถามขึ้น

"ที่เห็นชัดเจนก็คือเรามีการเปลี่ยนออร์แกนเซอร์ซึ่งทำหน้าที่ดูแลการ ประกวดค่ะ" คุณหญิงเบนสายตาไปหาปานเนตรแล้วยิ้มให้ "คุณปานเนตรซึ่ง ยืนอยู่ตรงนั้นทำหน้าที่จัดการงานปีนี้ให้กองประกวด ทุกคนคงเห็นแล้วว่า ทุกอย่างราบรื่นและสวยงามใช่ไหมคะ"

ปานเนตรยิ้มกว้างเมื่อเห็นว่าทุกคนเออออกไปกับคุณหญิงด้วย

"แสดงว่ากองประกวดมีเรื่องผัดใจกับออร์แกนเซอร์เจ้าเก่าจริงใช่ไหมคะ"

เรื่องของปีก่อนกำลังจะถูกขุดคุ้ยขึ้นมาอีก ซึ่งสัตตกมลไม่ยอมให้เป็น เช่นนั้น เธอจึงรีบเบี่ยงประเด็น

"อย่าถามเลยล่ะ พี่ไม่อยากพาดพิงถึง เอาเป็นว่าทางเราไม่อยาก
ร่วมงานกับเขานี้แล้วล่ะค่ะ"

ปานเนตรมีสีหน้าเคร่งเครียดขึ้น...หากไม่มีวันนี้ เขาคงไม่มีโอกาส
มายืนที่นี้ในเวลานี้

"จึงถามเรื่องความคาดหวังของกองประกวดกับผู้สมัครชิงตำแหน่ง
มิสไทยแลนด์ในปีนี้ได้ไหมครับ"

"คำถามแบบนี้หน้าตอบกว่า แต่พี่จะให้คุณติ คณะกรรมการอีกท่านหนึ่ง
ของเราเป็นคนตอบแล้วกันนะค่ะ"

ไม่กี่บั้นทีกเสียงถูกย้ายไปจ่อหน้าคนที่ถูกเรียกว่า 'คุณติ' ซึ่งนั่งอยู่
ฝั่งขวามือของคุณหญิง เธอพยักหน้ารับแล้วเริ่มตอบคำถามของนักข่าว

"ปีนี้ความคาดหวังของเราเป็นไปในทางเดียวกันกับการประกวดนางงาม
จักรวาลค่ะ เราต้องการให้..."

เสียงของกรรมการท่านนั้นค่อยๆ เงียบหายไปจากการรับรู้ของ
ปานเนตร แต่เหตุการณ์เมื่อปีก่อนกำลังย้อนกลับเข้ามาในความทรงจำ
ของเขา...

...มิสไทยแลนด์ผู้โอ้อวด

...ความพยายามปกปิดข่าวที่เกิดขึ้นจากสื่อมวลชน

...ผู้ดูแลมิสไทยแลนด์ฆ่าตัวตายหลังยกเลิกสัญญาทั้งหมดกับกอง
ประกวด

"คุณป๋มคะ...คุณป๋ม!"

ปานเนตรสะดุ้งเล็กน้อยแล้วรีบขานรับเสียงเรียกของคุณหญิงสัตตกมล
"คะ? คุณหญิง"

"มานีหน่อยสิจ๊ะ ช่วยตอบคำถามเรื่องการตระเตรียมงานหน่อย"

"ได้ค่ะ"

ปานเนตรพยายามปิดความคิดเรื่องในอดีตออกจากสมองอย่างรวดเร็ว

เขามีชีวิตใหม่แล้ว และไม่พร้อมที่จะล้มลงตอนนี้ด้วย

หลังจากงานแถลงข่าวและรับสมัครสาวงามเพื่อการประกวดมิสไทยแลนด์ประจำปีเสร็จสิ้นลงไปในช่วงบ่ายของวัน พนักงานของโรงแรมก็รีบจัดห้องโถงใหม่เพื่อใช้เป็นสถานที่สำหรับจัดงานแต่งงานในค่ำคืนนี้ ด้วยความเป็นมืออาชีพบวกกับเม็ดเงินมหาศาลที่ทุ่มลงไปของคู่บ่าวสาว เจ้าหน้าที่ของโรงแรมกับนักจัดการงานแต่งงานก็สามารถเตรียมงานได้เสร็จทันเวลา ถึงเวลาสิบแปดนาฬิกาตรงบ่าวสาวก็ลงมาจากห้องสวีทเพื่อรอรับแขกหรือที่พนักงานเรียบริยแล้ว

จากแบ็กดรอปที่เป็นงานการประกวดความงามเปลี่ยนเป็นชื่อของคู่บ่าวสาว ดอกไม้สดและดอกไม้ประดิษฐ์ถูกใช้ในงานนี้มากมาย และเมื่อเวลาผ่านไปราวครึ่งชั่วโมงคนในห้องโถงก็เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็วงานเลี้ยงเป็นแบบค็อกเทล ผู้คนส่วนใหญ่จึงเดินไปมาระหว่างบาร์เครื่องดื่มกับโต๊ะของว่าง มีโต๊ะสำหรับรับประทานอาหารอยู่บ้างสำหรับเจ้าภาพและแขกสูงวัย บุชบงกชในชุดราตรีสีฟ้าอ่อนซ่อนตัวอยู่ข้างแจกันดอกไม้ทรงสูงตรงด้านข้างของห้องโถง เธอหันไปสบตากับบุคคลหนึ่งซึ่งไม่ได้ทำให้ตนเองแปลกใจนัก เพราะก่อนหน้านี้มารดาได้บอกเธอล่วงหน้าไว้แล้ว

โอบเกียรติกำลังยิ้มกว้าง ในมือของเขามีแก้วไวน์ติดมาด้วย ชุดสูทหรูถูกตัดเย็บอย่างประณีตเข้ารูปทำให้ร่างใหญ่ที่ดูหล่อเหลาสะดุดตา บวกกับใบหน้าที่ดูเข้มเป็นเอกลักษณ์ยิ่งทำให้เขาดูเป็นหนุ่มใหญ่ที่น่าค้นหา นายตำรวจนอกเครื่องแบบในเวลานี้เหมือนรูปสลักหินอ่อนของนักรบในยามที่เดินเข้ามาหาเธอ

"สวัสดีครับ"

"สวัสดีค่ะ คุณแม่บอกแล้วว่าคุณจะมา"

โอบเกียรติหยุดยืนตรงหน้าเธอแล้วยกคิ้วให้ "แต่ก็ไม่เห็นนี่นะ"

บุษบงกชแค้นยืมเพราะรู้แล้วว่าถูกเหน็บเข้าให้ "ทำไมต้องหนีคะ ฉันไม่ได้ทำอะไรผิดสักหน่อย"

"ก็ปกติเวลาที่คุณแม่ของผมบอกว่าจะเจอคุณหมอที่ไหน ผมจะได้ทุกที่ว่าสุดท้ายก็จะได้เจอ แล้วส่วนใหญ่ผมก็ได้เจอคุณซะด้วย"

งานแต่งงานนี้ไม่ใช่งานแรกที่พิมพ์กมลชวนเธอมาออกงานด้วย แต่ส่วนใหญ่เธอมักเอาภาระหน้าที่เป็นข้ออ้างเพื่อที่จะไม่ต้องมา บุษบงกชก็ม้วนหน้ามองแก้วไวน์ในมือของตัวเอง

"เหมือนแมวกับหนูเลยนะคะ...แล้วคุณผิดหวังรีเปล่า"

คุณหมอเงยหน้าขึ้นสบตากับเขา โอบเกียรติยังไม่ตอบ เขาก็กวนใจขึ้นจิบแล้วหันหลังกลับไปมองยังเวทีซึ่งตอนนี้พิธีกรกำลังเริ่มดำเนินรายการอีกไม่นานคงมีการเชิญให้แขกหรือร่วมกันดื่มอวยพรให้แก่คู่บ่าวสาว

"ก็ไม่เชิง...อาจเป็นเพราะผมยังไม่ได้หวังมากก็ได้"

บุษบงกชได้ยินแล้วก็ยิ้มออกมา บางอย่างในตัวโอบเกียรติก็ทำให้เธอชอบเขาได้เหมือนกัน อย่างน้อยเขาก็เป็นสุภาพบุรุษที่เปิดเผยและไม่รุกรามากเกินไปจนทำให้เธอรู้สึกอึดอัด

"ฉันทนคุณแม่รบเร้าไม่ได้คะ อีกอย่างก็รู้จักกับเจ้าสาวมาหลายปีแล้วด้วย"

"ผมก็ไม่รู้จักใครเลย แต่คืนนี้ต้องมาทำหน้าที่คนขับรถให้คุณแม่"

"ฉันพบท่านแล้วคะ เมื่อสักครู่นี้เอง"

บุษบงกชรู้ว่าทุกอย่างถูกเตรียมการไว้หมดแล้ว เรื่องสนุกของผู้ใหญ่วัยเกษียณจะมีอะไรยิ่งไปกว่าการหาคุณให้ลูกหลานอีกเล่า แม้กระทั่งตอนนี้เธอก็รู้สึกว่าคุณตายหลายคู่จ้องมองอยู่

"อ้อ คุณหมอมทราบบรียังครับว่าไอ้ห้สกลับมาทำงานได้แล้วนะ"

"เหรอคะ"

เธอรับคำเสียงเรียบๆ จนทำให้โอบเกียรติสงสัย เขาก็ม้วนหน้าไปมอง

เธอเพราะอยากเห็นสายตาที่ค่อนข้างเหม่อลอยคู่นั้น

"ทราบแล้วหรือครับ"

บุษบงกชส่ายหน้า "ฉันไม่ได้ข่าวเลยคะ งานที่สถาบันยุ่งมากด้วย"

โอบเกียรติพยักหน้าติดกันหลายครั้ง รู้สึกถึงความไม่ปกติบางอย่างระหว่างหัสยุทธกับบุษบงกช คล้ายกับเธอไม่ต้องการพูดถึงเขา ทั้งที่ครั้งสุดท้ายที่มีโอกาสเห็นคนทั้งคู่อยู่ด้วยกันนั้น โอบเกียรติรู้สึกถึงความสัมพันธ์ยังค่อนข้างจะเป็นไปในทิศทางที่ดีมากๆ อยู่เลย จากนั้นคนทั้งคู่ก็หันไปสนใจรายการบนเวทีแทน แม้จะยืนอยู่ใกล้กันแต่ก็ไม่ได้พูดคุยอะไรกันอีก ทำเอาผู้ใหญ่ที่นั่งอยู่ในโต๊ะพิเศษห่างออกไปพอสมควรนั้นค่อนข้างผิดหวัง...

จนกระทั่งโอบเกียรติกับบุษบงกชยกแก้วในมือขึ้นเพื่อดื่มฉลองให้กับคู่บ่าวสาวพร้อมกับทุกคนในงาน แล้วหลังจากนั้นไม่นานคุณหมอก็เป็นฝ่ายหันมาถามนายตำรวจหนุ่มใหญ่ก่อน

"สารวัตรรู้จักครอบครัวของคุณหัสยุทธไหมคะ"

โอบเกียรติทำหน้าที่งานนี้ที่เธอชวนคุยเรื่องนี้ "ครอบครัวไอ้หัสหรือครับ ก็เห็นจะมีแต่คุณป้าของมันเป็นคนเดียว"

"คนเดียวหรือคะ"

"ครับ มันอยู่กับป้า แล้วคุณหมอมองจะถามถึงใครล่ะ"

"เอ่อ ฉันเคยเจอหลานสาวของเขาที่โรงพยาบาลนะค่ะ"

"หลาน? ไอ้หัสนี่นะมีหลาน ผมนี่ก็ไม่ออกแฮะ แล้วอายุประมาณเท่าไรครับ"

"โตเป็นสาวแล้วค่ะ สวยเชียว"

คราวนี้โอบเกียรติถึงจนจับต้นชนปลายไม่ถูก เขาไม่เคยรู้ว่าหัสยุทธมีพี่น้อง ยิ่งหลานด้วยแล้วยิ่งไม่เคยได้ยิน "เอ๋? ไม่นะ ผมไม่เคยได้ยินว่ามีหลาน แล้วไอ้หัสมันแนะนำว่าเป็นหลานหรือครับ ถ้าเป็นสาวแถมสวยด้วยนี่คงไม่ใช่หลานในไส้แล้วมังครับ"

"เปล่าค่ะ เธอเรียกคุณห้สยทุทว่าคุณอา"

โอบเกียรติส่ายหน้าแล้วยิ้ม "ขอโทษที ผมไม่ทราบจริงๆ ครับ เดี่ยวถ้าเจอมันผมจะถามให้แล้วกัน"

เมื่อได้ยินดังนั้นบุษบงกชก็ผวาคว่าข้อมือข้างที่เขาก็ก้าวไวน์ไว้ทันที "อย่าค่ะ ไม่ต้องถามหรือค่ะ ฉันไม่ได้อยากรู้มากขนาดนั้น"

นายตำรวจค่อนข้างตกใจที่เธอมีปฏิกิริยาเช่นนี้ เขาก็อดจ้องหน้าเธอไม่ได้ เมื่อบุษบงกชรวบรวมสติได้แล้วก็รีบปล่อยข้อมือของโอบเกียรติทันที

"อะ...ขอโทษค่ะ"

"ไม่เป็นไรครับ"

เขายกแก้วไวน์ขึ้นจิบอีกครั้ง มีบางอย่างเกิดขึ้น และมันเกี่ยวข้องกับความรู้สึกของบุษบงกชที่มีต่อห้สยทุทอย่างแน่นอน เพราะมันทำให้เธอเปลี่ยนไป บุษบงกชดูประหม่าและไม่เป็นตัวของตัวเองเอาเสียเลย

เคยมี...ที่รู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ แต่ก็ไม่ว่าสาเหตุมันเกิดมาจากอะไรกันแน่

ตอนนี้เขากำลังตกอยู่ในสถานการณ์นั้น...

ห้สยทุทนุ่งผ้าเช็ดตัวผืนเดียวยืนอยู่หน้ากระจกในห้องน้ำ หยดน้ำยังเกาะพรราวที่หัวไหล่หนา รอยแผลเป็นจากกระสุนปืนที่ตากไปนั้นยังทิ้งร่องรอยให้คิดถึงมันอยู่ เขาสะบัดน้ำที่หยดลงมาตรงปลายเส้นผมอย่างรำคาญแล้วยกมือขึ้นลูบผ้าบนกระจก การกลับไปทำงานไม่ได้ทำให้ความรู้สึกเป็นกังวลถึงบุษบงกชหายไปเลย มันรังแต่จะทำให้คิดถึงเธอ และยังคงคิดไม่ออกด้วยว่าอะไรทำให้เธอเจ็บหายไป

รอยแผลเป็นที่สะท้อนในเงาของกระจกดึงให้เขากลับไปวันที่ตนเองกำลังนั่งอยู่บนรถเข็น วันนั้นแม้จะเป็นวันที่เขารู้สึกว่าร่างกายอ่อนแอมากที่สุด แต่หัวใจกลับรู้สึกตรงกันข้าม สายตาที่ห้วงใย มือบางที่แตะตามเนื้อตัว และ

น้ำเสียงที่คอยถามด้วยความเป็นกังวลนั้นทำให้เขารู้สึกว่าตัวเองเป็นคนสำคัญ
ซึ่งมันแตกต่างจากในเวลานี้อย่างสิ้นเชิง หัสยุทธกำลังรู้สึกตัวเองถูกทิ้ง
ทิ้งที่จริงเขายังไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของใครหรืออะไรเลย มันช่างเจ็บปวดโดย
ไม่มีเหตุผลจริงๆ

...ใช่ ความรักไม่มีเหตุผล

มันมาได้ก็จากไปได้

และบางที่มันมาโดยที่เราไม่ได้เตรียมตัว

แล้วก็จากไปโดยที่เรายังไม่ทันได้อนุญาต

นั่นแหละความรัก...

หัสยุทธถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วดึงผ้าขนหนูผืนเล็กออกมาจากตู้ข้าง
กระจก เขายื้อผ้าผืนนั้นแรงๆ บนศีรษะแล้วคลุมมันไว้ ชายผ้าปิดบังใบหน้า
ไว้เกือบครึ่ง ดวงตาที่หลุบต่ำลงไม่สามารถอธิบายความรู้สึกของหนุ่มใหญ่
ได้ว่าเขากำลังคิดอะไร

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)